

Bartal Klára

A csókavőlegény

(Zádornak)

Csókai csóka úr mit gondolt magába:
Asszonyt ment keresni hetedhét határba.

Unta, hogy az ételt nincs, ki elé rakja,
Frakkját fényesítse, fészket csinosítsa.

Nem kell, csóka legyen – cserregte nagy hévvel –
Csak épp rendelkezék egy szép előnévvel.

Köröszkül repülte Ungot és a berket,
Kereste, méltó párt vajon merre lelhet?

Szép Erdélyországba röpítette szárnya,
Farkaslaka mellett megpihent az árva.

„Farkaslaki farkas” – szépen hangzik neve,
De csókához bizony nem illik sehogy se.

Farkas, hogyha éhes, megenné a csókát.
Talán meg se érné saját lakodalmát.

Tovább röpült árván csókafalvi csóka,
Csóktalan, cserregve lecsüccsent egy tóra.

Vargyas község mellett varjaknak serege
Váltig ezt károgta: Ez az ősi neve,

Elírták csak régen azt az anyakönyvben.
No, de bizonyítani nem lehet azt könnyen!

Pedig jó frigy lenne – gondolta a csóka –
Két fekete madár. S lenne szép fióka!

Csókamadár búsan újra szárnyra kapott,
Messze hagyván Erdélyt, másutt próbálkozott.

Így talált Verebre Velencés tó mellett.
Verebek serege menten ott is termett.

Csiviteltek: Csipp -csipp, jó, hogy itt vagy, csóka,
Régen vártunk már az úri hódolóra!

Törleszkedtek hozzá tolluk fölborzolva,
Csőrük kiélezve. Kínálgatták sorba

Magukat a szép szál fekete legénynek.
De a szürkeségük nem tetszett szegénynek.

Így hát meg sem nősült csóka úr, a dőre –
Hóbagolyné lett a házvezetőnője.

Őszi tavon

Hat nagy hattyú s két hattyúfi
Úszott tiszta tó vizén,
Zavartalan méltóságuk
Őrizte egy szürke gém.
Locsi-fecsi kacsanépség
Jött feléjük nádon át,
S bár nem látta, irigyelte
Fejükön a koronát.
Hápoztak és hablatyoltak,
Fölzavarták a vizet –
Fröcskölésük csendesíteni
Egyik hattyú sem siet.
Kacsanépség sápirozva
Éli zajos életét,
Abban bízik: kivárhatja
Még a hattyú énekét.